

להתנהג

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספרה"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	קנג - ג
שני	קנד
שלישי	קנה
רביעי	קנו
חמישי	קנז

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

פרשת לך תשפ"ב / גליון ק"פ

0722 531 385
646 518 1014

השבוע בקו
22 שיעורים
על המאמר
'זאת הנפש אשר עשו בחרן'
מספרה"ק מאור עינים
המאמר שהעירו עליו צדיקי הדורות
שהוא הכרחי לכל חסיד
בשלושה

נקודה מודגת דא"ח כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א **דוח אפנו**

עבודת הפרשה מספרי החסידות - בשפת המעשה **דיבורי חסידות**

נקודה טובה

"מה?", התבלבל משה-מאיר לגמרי, **"הגם המשפיע בפסיכולוגים? גם אתה כבר מנפנת את הסיסמאות הנבובות האלה של 'רק חיובי'?"**

ניצוץ קדושה התעורר בו במשה-מאיר, והוא החליט: אני חוזר בתשובה ומתחיל להיות יהודי כראוי.

הוא התיישב עם פנקס קטן לעשות חשבון נפש היכן צריך לתקן, ועיניו חטכו. תפילתו אינה תפילה ולימודו אינו לימוד, מידותיו מגוננות ולשונו מרכלת על הכל, אין ריאה ואין אהבה, לא מסירת נפש ולא דביקות, ומי מדבר על 'קדש עצמך במותר לך'. אנה הוא בא, מהיכן הוא מתחיל.

ויגש לר' אייזיק, ראש החבורה שלו, ושאל: מה עושים? הרי מכף רגל ועד ראשי אין בי מתום. לא יודע איך מגרשים כל כך הרבה רע. 'למה אתה מתחיל עם מה שאין לך? עם החסרונות? עם הרע?', הפתיע אותו ר' אייזיק בשאלה רוזורה. משה-מאיר לא הבין. "אלא מה? הרי אני רוצה לתקן את עצמי..."

עתה ראש החבורה הפתיע אותו שבעתיים, "אתה צריך להתחיל עם הנקודות הטובות שלך! עם המקומות שבהם אתה כבר מחזיק קשר עם השי"ת! תתחזק ותגדיל את המקומות שבהם אתה כן טוב וכן קשור להשי"ת, ומשם אתה כבר תגיע לכל השאר".

"מה?", התבלבל משה-מאיר לגמרי, "הגם המשפיע בפסיכולוגים? גם אתה כבר מנפנת את הסיסמאות הנבובות האלה של 'רק חיובי'?"

"הבה נפתח ספר חסידות", חייך ר' אייזיק ונענה לו, "ותגלה את השרש העמוק שמשם מגיעות מה שאתה קורא 'סיסמאות'. אולי ישנם שלוקחים אותן למקומות רוזורים, אבל לאמתו של דבר, מדובר באחד מיסודות החסידות".

אומה נבחרת, השאר חיצוניות

ויתיישבו ראש החבורה ומשה-מאיר ללמוד 'שפת אמת' (תלמי):

"אברהם אבינו ע"ה היה חפץ מאוד להטות כל הברואים אליו יתברך, והשי"ת אמר לו: 'לך לך כו' ואעשך לגוי גדול כו' ואברכה מברכך כו'. ואברהם אבינו ע"ה היה טובר כי נכון יותר להיות כל העולם מיוחדים אליו יתברך, ולא יהיו מתנגדים כלל, והשי"ת הראה לו כי נכון יותר להיות אומה נבחרת לו יתברך על צד היותר טוב, והיו מברכים ומקללים, והאומה הבחורה יגברו הכל".

הסברא האנושית אומרת, שעדיף שכל העולם יהיה בדוק בהשי"ת. אבל השי"ת אומר אחרת, אני רוצה בכלל את בניי חביביי. אדרבה, בראתי את העולם בצורה של פירוד, כי ההתנגדות והפירוד מצד העולם - מסייעים לביטוי הדביקות של בניי חביביי, כאשר הם מתגברים עליהם.

"זה עצמו ענין הבירה דולקת, ששכל המשוט מורה שאין שום דבר שלא יהיה לו קיום, ולכן היה סבור אברהם אבינו ע"ה שיש להטות כל הנבראים וכל החיצוניות אליו יתברך, שלא יהיה נפסד שום בריה". הסברא האנושית אומרת שכל דבר בעולם צריך להיות, אבל השי"ת אומר לך: אני בראתי כל דבר בעולם, ואני אומר שלא כך. **"השי"ת הראהו כי 'אני בעל הבירה', וכן רצונו יתברך שברא כמה דברים שכל קיומם הוא הביטול שינטל אותם האדם, ויתרחק מהם. וזהו לך לך כו' - ושכחי עמך כו' כי הוא אדוניך' - שמה יש הכרת מלכות שמים, שיש חיצוניות והאדם מרחיק עצמו ממנו. וכן נבחינת הדביקות בו יתברך, אי אפשר באופן אחר, רק שיהיה אומה נבחרת אליו יתברך, ועל ידי כן מי שירצה יוכל להתבטל לאומה זו גם כן".**

על ידי הכרה והתבוננות באמונה יתגלה לנו הכוונה והתכלית של העולם, איך שהיא כלי לקנות אור ה'

אברהם אבינו ראש המאמינים הוא הנחיל לנו את האמונה בהשי"ת. ולא רק אמונה כללית שיש בורא עולם, אלא האיר לנו שנראה את השי"ת בתוך כל הגשמיות, כמו שכתוב "אלה תולדות השמים" ר"ת תהו, "הבראם" דרשו חז"ל בזכות אברהם, והביאור הוא כי אברהם בא להאיר את התהו, שווה תכלית הכל, ולכן נתנסה בעשרה נסיונות כדי לגלות בכל העשרה כוחות שבועולם אור השי"ת.

זה עבודתנו להאיר האמונה בתוך ההסתר שלנו, ועל כך יש לנו להתבונן הרבה באמונה הבהירה, שהכל הוא מהשי"ת, ואין שום דבר בעולם יכול להתקיים מבלעדי כוחו ית' המחיה ומהוה את הכל בכל רגע. ואם הכל הוא מחיותו ית' בוודאי יש כאן כוונה ותכלית, והתכלית הוא שיתגלה כאן בארץ הגשמי כבודו ית'.

וכפי שנדבק עצמינו יותר באמונה, אזי יאיר בנו יותר הכוונה העליונה ויתגלה לנו כבודו ית'. כמו שפירש המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע את הפסוק "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית" - שבכל עשייה יש חכמה עליונה אור כבודו ית', שזהו המחשבה והכוונה של העולם. "מלאה הארץ קנייניך" - שכל הארץ מלאה קניינים של ה', שאפשר בכל דבר שבועולם לקנות את ה', דהיינו שיכול להתגלות כבודו ית' בכל דבר.

וכך האיר אברהם אבינו האמונה כאן בעולם הזה, כמו שאמרו במדרש (בראשית רבה לט, א) משל לאחד שהיה עובר ממקום למקום, וראה בירה דולקת, אמר תאמר שהבירה בלא מנהיג, הציץ עליו בעל הבירה ואמר לו אני הוא בעל הבירה וכו'. דע"י שהאמין שאי אפשר לעולם בלא תכלית, ובוודאי יש כאן בעל הבירה עי"ז נתגלה אליו אור ה'.

וכדי להאיר העולם הזה יש להתרחק מהחומריות, כדי שלא להגביר את החושך וההסתר, שנוכל לגלות האור, וזהו כוונת הצינוי אל אברהם "לך לך מארצך" וגו', והכל כדי להגיע "אל הארץ אשר אראך" שאוכל להתגלות אליך כאן ב.ארץ הנשמה.

מקור: רעוא דעיון תשע"ח; הדעה והדיבור שפ"א

1000 גליונות לזיכוי הרבים

נדרת הרדה"ר **משה ברי"ש קרישכביץ שליט"א**
דודל נישוא בני למוזל טוב
 מכות מרוב הכשרות וכן הולמוריו י"ג ימי לנפת כח נאמן ביישאי
 התחנה יתקיים כ"ה ביום חמישי באולם אסטרייכיש בייש

ברכת מוזל טוב

שלושה בזה להאי גברא יקורא הרדה"ר **נתן יהודה וואלעס שליט"א**
דודל השמחה במשנת בחוררת בני למוזל טוב
 מכות מרוב הכשרות וכן הולמוריו י"ג ימי לנפת כח נאמן ביישאי

חיות בתפילין לייגן

אני הרי ממילא עושה את המצוות האלו, למה שלא יהיה לי חיות בזה? למה דווקא בתפילין בחסרון הכוונה העיקר חסר מן הספר?

ככל מה הוא עושה, הוא אינו יודע מה הוא קושר וחוקק על לבו...

אברהם יצחק: זה לכאורה חידוש גדול שבתפילין צריכים לחשוב על טעמי המצוה אפילו אם לא היה כתוב למען, כי בלי זה חסר ממהות המצוה, וזה לא כלול וכדומה שמספיק לכיון לשם עשיית ציווי הבורא. אבל האמת היא שאני כלל לא מבין למה אם מניחים תפילין ולא חושבים על מה שכתוב שם, שחסר ממהות המצוה, הרי כמו שלולב אני מקיים מצוה אפילו אם אני לא יודע כלום, אין לי מושג מה סוד הלולב ההדסים והאתרוג, ואני רק יודע שזה מה שהקב"ה רוצה! כך בתפילין, בלי לדעת כלום, אני רק יודע שהקב"ה רוצה שאקח כזה צורה של עור בהמה, ובתוכו איזה פרשיות מן התורה, ואקשרם על ידי, מה חסר כאן? מה זה גרוע מהמתמידות של נענועי הלולב בלי שום הבנה?

משפיע: התשובה פשוטה מאוד. אני לא מדבר כלל מהסודות והכוונות והענינים של המצוה. כל אלו לא מעכבים בעצם קיום המצוה. אבל בלולב אתה לפחות יודע וחושב 'מה' אמר לך הבורא ית"ש, הוא אמר לך לקחת עליס אלו ולנענע אותם! וזה מה שאתה עושה, ואתה עושה זאת כי הוא ציווה זאת. אבל תפילין, תאר לעצמך אדם שאפילו לא יודע מה כתוב שם, ויותר מזה אני יודע בכלל שיש שם פרשיות, האם תאמר שקיים את המצוה כראוי? הרי ברור ומפורש בתורה, שמהות המצוה היא לקחת פרשיות אלו, פסוקים שבהם כתוב ייחוד השם, האותיות והמופתים, בחירת הקב"ה בנו, והחיוב לשעבד את הלב וכל האברים אליו, ולקשרם על לבנו ומחיינו. זה מה שהקב"ה ציווה. ובוודאי לא באתי לחדש כאן בהלכה, רק להתבונן בשלימות מהות המצוה, בסיסיה היא לזכור ולחקוק ענינים על לבנו. וממילא זה התחלת קיום המצוה כראוי לחשוב מחשבות אלו לפני הנחת תפילין.

אברהם יצחק: בא ואסביר לך. הקב"ה אומר לנו פרשה שלימה, פסוקים שלימים של יסודות היהדות, ומסופי ואומר לנו שדברים אלו יהיה לנו לזכרון תמיד נגד המוח ונגד הלב, דהיינו שפשוט ניקח פרשיות אלו כתובות על קלף, ונקשר אותם על היד ונניח אותם על הראש. ועתה, תאר לעצמך אחד מניח אותם, ובכלל לא יודע מה כתוב שם... פשוט שחסר ממהות של המצוה. ואומר לך עוד יותר, אפילו אם אחד יודע כבר מה כתוב שם, דהיינו שאם תשאל אותו מה כתוב בתפילין הוא יידע להגיד לך, אבל 'למעשה' בשעת הנחת תפילין הוא לא זוכר ולא חושב מה כתוב שם... הרי העיקר חסר מן הספר.

יגושתם - את מה?

כך הקב"ה ציווה עלינו לזכור ולחקוק במוחינו, ולהשריש בלבנו, שהקב"ה אחד יחיד ומיוחד, והוא שולט על כל הטבע, וכל הנבראים כפופים ובטלים לרצונו, ובחר בנו בפרסום גדול ובשידוד כל מערכות הטבע, בכדי שאנו נשתעבד אליו ונקבל עלינו עול מלכותו יתברך. וכל זה ציווה עלינו שיהיה חקוק על לבנו, דהיינו שהלב יהיה משועבד ליסודות אלו, וכן להניחו על המוח בכדי שכל הלך המחשבה שלנו יחשוב בצורה הזאת.

אברהם יצחק: זאת אומרת שתחילה צריך לזכור שאני מקיים מצוות השי"ת שציווה עלי להניח תפילין, אלא שהמשפיע הוסיף שצריכים גם לזכור את טעם המצוה, כי אם לא יודעים את טעם המצוה חסר בעיקר מהות המצוה.

אבל עדיין לא הבנתי למה זה חסרון בעיקר המצוה, כי האם כאשר אני מנענע בלולב כרת וכדין, ואף חושב שאני עושה זאת כי הקב"ה ציווה עלי, ורק חסר לי ידיעת טעם המצוה, ואין לי שום מושג מה הקב"ה רוצה בזה, ומה טעם יש בה, האם חסר במהות המצוה?

משפיע: קודם כל חילוק גדול יש בין מצות לולב למצות תפילין, כאשר מפורש בב"ח סימן ח' בהלכות ציצית, שיש שלוש מצוות - ציצית תפילין וסוכה - שבהם צריכים דייקא לחשוב את טעם המצוה, משא"כ בשאר המצוות שמספיק לחשוב רק שעושה המצוה לשם ה' שציווה אותן לעשותם, כי במצוות אלו כתוב בתורה 'למען', דהיינו שתניח תפילין 'למען תהיה תורת ה' בפניך כי ביד חזקה הוציאך ה' ממצרים', דהיינו שחלק מהמצוה הוא להניח ולזכור שהקב"ה הוציאנו ממצרים. זה יסוד גדול של הב"ח שצריך לזכור אותו גם במצות ציצית וגם במצות סוכה.

אבל כוונתי היתה הרבה יותר מזה. כי למשל בסוכה אם לא היה כתוב 'למען' לא היה צריך לכיון את טעם המצוה, והיה מספיק לחשוב שאני יושב בסוכה כי הקב"ה ציווה עלי לשבת בסוכה, ולא חסר כלום אם אני לא יודע את משמעות הסוד והטעם שלה. וכך הוא אכן במצות לולב שאין חיוב לדעת את טעם המצוה, מספיק לחשוב שעושים זאת בשביל ציווי הבורא. אבל בתפילין אפילו אם לא היה כתוב 'למען' ולא היה צריך לכיון טעם המצוה, אבל כאשר מניח תפילין ולא יודע בכלל מה כתוב שם, הרי אינו יודע

אברהם יצחק: שוין? זה מה שצריך לחשוב? לא צריך יותר מזה?

משפיע: לא. זה לא הכל. אבל זה התחלת הכל, ומזה אסור לשכוח שהסיבה למה אני מניח תפילין הוא כי הבורא ציווה עלי להניחם. אבל הענין הוא, שצריך לדעת 'מה' ציווה הבורא, מה ציווה עלי להניח על ראשי ולקשר על ידי את זה לא גם כן מוכרחים לדעת...

אברהם יצחק: מה פירוש 'מה ציווה עלי להניח'? פשוט, הוא ציווה להניח תפילין. לא הבנתי בדיוק את השאלה...

אברהם יצחק: מה כוונתך? להוסיף חיות בתפלות הקבועות? במצוות הקבועות שעושים בכל יום?

אברהם יצחק: כן. ממש זה. בדיוק חשבתי לאחרונה על 'מצוות תפילין'. זה היה למחרת שמתח תורה, לאחר שמונה ימים שלא הנחנו תפילין, ופתאום ראיתי שיש לי איזה התרגשות 'לפגוש' את התפילין... התחלתי לחשוב למה אני לא מרגיש כך בכל יום? החלטתי אז שאפנה לעצמי איזה זמן להתבונן קצת במצוה זו.

משפיע: מחשבה נכונה מאוד. א פיינע הרגשה, הרגשה יפה. רצון כזה להתרגש בכל יום מחדש כאלו לא הנחנו תפילין זמן רב...

אברהם יצחק: דווקא ההתרגשות עצמה לא מספקת אותי, כי הרגשתי שזה היה קצת רגש חיכוני. העיקר מה שתפסתי אז הוא, שאף פעם לא יוצא לי לייחד זמן להתבונן במצוה זו, קצת לתפוס מה אני עושה, ובכלל מה כוונת המצוה והמשמעות שלה... וזה ממש חבל, כי זה מצוה שעושים בכל מקרה, חבל לא לעשותה ביתר חיות...

משפיע: אוה, אז יש לך נושא יפה לדבר לדבר. אוהו איזה נושא הנחת עתה על השלחן. כמה אמת יש בדברך, צריכים אכן להתבונן ולהעמיק הרבה על המצוה הקדושה והחביבה של 'תפילין' שאנו זוכים לקיים מדי יום ביומו, ועכ"פ להפסיק להניחה רק 'כמצות אנשים מלומדה'.

אברהם יצחק: לא התכוונתי ממש לבעיה של מלומדה, חשבתי יותר על הצורה איך שאני מסתכל על ענין התפילין שיהיה צורה לידועותי, קינדרעליש. כי הרי כשלימדו אותי על המצוה של תפילין, הייתי אז ילד בגיל שלש עשרה, אמנם היה לי אז התרגשות גדולה, אבל זה היה רחוק מהבנה והסתכלות נכונה, זה היה טוב בדיוק לגיל בר מצווה, אבל ברור שצריך להתקדם... ויש לאן להתקדם.

אמרתי ונעשה רצוני

משפיע: שפתיים ישק, דו רעדט'דאך ממש צו די זאך, אתה מדבר ממש לענין, נו, הבה ניגש ונסה ללבן יחד, אבל קודם כל אסור לשכוח שיסוד ועיקר כוונת המצוה הוא לעשותה כי הבורא ברוך הוא ציווה אותנו לעשות כן! וכלשון שאמרנו חז"ל 'נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני' דהיינו שעיקר הכוונה היא, לקיים מצוות הבורא שצונו להניח תפילין, ואם תניח תפילין כל ימי חיך עם כל מיני כוונות ומחשבות, אבל תשכח לחשוב מחשבה זו, לא קיימת כלל מצוות תפילין.

אברהם יצחק: ממש אזוי?

משפיע: יא, ממש כך. מצוות צריכות כוונה היינו שכל המושג 'מצוה' הוא עשית הרצון של המצוה, זה השורש של המצוה, ואם שוכחים כוונה זו, העיקר חסר מן הספר.

<p>לעילוי נשמת האשה החשובה מרת שבע רבקה ע"ה בת יב"ח'לחט"א ר' שלמה צבי שליט"א</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>נדרבת הרה"ח ר' אברהם יצחק ברי"ט סטארק שליט"א</p> <p>לדגל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>נדרבת הרה"ח ר' יואל ברי"א קרויס שליט"א</p> <p>לדגל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>נדרבת הרה"ח ר' נתן נטע כר"א פערץ שליט"א</p> <p>לדגל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>נדרבת הרה"ח ר' יצחק דוב איינזער שליט"א</p> <p>לדגל נישואי בת למזל טוב</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>נדרבת הרה"ח ר' שלום יאראוויטש שליט"א</p> <p>לדגל הולדת בנו למזל טוב</p> <p>מכתב מן הנכש"ט ת"ן והלש"י ר"ע י"ד ירוח מכתב חוב נתיב</p>	<p>500 גליניות לזיכוי הרבים</p> <p>מוקדש לעילוי נשמת הרה"ח ר' מנחם מענדל ב"ר משה ז"ל זצ"ל י"ח שנת תשס"ו</p> <p>נדרבת הרה"ח ר' אברהם לעפארוויטש שליט"א</p>
--	--	--	---	--	--	--

האור שבתוך הבלבולים בעבודת ה'

מהי מטרת הספקות והמבוכות בעבודת ה'? מה פשר דברי הזוה"ק שאנו עובדים את ה' ל'אתר דלא אתידע'? הכוחות הנעלמים המתגלים בשעת נסיון

ג

גילוי כוחות נעלמים בנפש

וזהו ענין העשרה נסיונות שנתנסה אברהם - וידוע דכל היסוד של כלל ישראל נבנה על יסוד נסיונות אלו - ובספרים מבואר באריכות שעיקר הנסיונות אינו עצם הקושי, כי עליה יכול האדם להתגבר ע"י הכוחות שבו, אלא עיקר הנסיונות הם מה שמאבד האדם את בהירות ואינו רואה את הדרך אשר הוא צריך לילך בה, וצריך לכבוש בעצמו את הדרך. דוגמא לדבר, אדם שאינו יודע לשחות והטילוהו לים, וצריך לנסות בעצמו למצוא דרך לינצל ולהחזיק עצמו ע"ג המים, כמו שידוע שכאשר האדם הוא בעת צרה מוצא הוא בעצמו כוחות עלומים וכוחות לגלות בעצמו דרך להחזיק עצמו ע"ג המים, כמו כן הוא הניסיון שנופל הוא במצב כזה שאינו יודע כלל מה עליו לעשות, וצריך לעמול להחזיק עצמו ולמצוא הדרך הנכונה לילך בה.

ולאחר שיהודי מתחזק בה' אלקי ומתגבר על הנסיונות, ואף שהוא חי במקום ובמצב שאינו בהיר, הרי הוא מתגבר על עצמו, הנה זוכה הוא לאחר מכן לאור גדול ובהירות נפלאה - "אל הארץ אשר אראך", וכדאייתא מצדיקים דשוב זוכה לבחי' "אראך" השי"ת מאיר לו ומראה לו בהירות נפלאה, ועד היכן היתה עבודתו מגעת. ואיתא ב"קדושת לוי" דפנימיות ענין "אראך" הוא דכאשר יש לאדם מישראל ספיקות באיזה דבר אם לעשותו אם לא, ואינו יכול לשפוט בשכלו הגשמי האם נאות ורצוי הוא, הנה יאיר לו השי"ת בהירות השכל בהירות אלוקי, וע"י יוכל ליישר מעשיו אל הטוב. ובאמת מדריגה זו הוא מעין רוח"ק השורה ומתגלה דווקא בלבות בני ישראל, ע"י שעובדים השי"ת במסירות נפש למעלה מתפיסת שכלם והשגתם הגשמי, ומתחזקים תמיד באמונה, וע"י שוב השי"ת מראה להם בהירות ושכל אלוקי.

ד

בני נביאים הם

וראה זה פלא שמסתובבים וחיים בעולם שנים רבות רבי רבבות אנשים מאומות העולם, ואינם תופסים ומשיגים כלום מאמיתיות העולם, ולעומתם בני ישראל מתהלכים כזכה בהירות וכזכה אור, ואור השי"ת ברור אצלם, ויודעים בבירור גמור מה תכליתם בעולם. ואף שעובר עליהם בלבולים ונסיונות הנה כל זה דווקא מחזק אמונתם ומביא להם בהירות ע"ג בהירות.

והכל מהטעם הנזכר לעיל כי אומות העולם מוגבלים בתוך העולם ואינם יכולים להשיג מעבר לזה, אבל עם ישראל זוכים להתדבק באור ה' אשר שם הכל הוא בהיר ונהיר, אלא שכדי לזכות לזה צריך הרבה עמל ויגיעה והתחזקות ומסירות נפש, אבל כל יהודי יכול לזכות לזה, ואף זוכה לזה באיזה בחי' עכ"פ, כי לכל יהודי יש גילוי של נבואה - "בני נביאים". וזה היסוד של בית ישראל שאברהם אבינו יסד שיהיה בכוח של יהודי להעמיד עצמו ולחיות ולעבוד את השי"ת למעלה מגבולות העולם.

מעובד משיחות המשפיע הגה"ר בן ציון אפל שליט"א

והכח האלוקי שבו הוא עצם אלוקות, וזה הכוונה שעבוד עבודה זרה דהיינו שלא זכו להשיג את השי"ת בעצמו.

אבל אברהם אבינו הוא אשר הכיר את בוראו, והשכיל והבין שכל הבריאה אינה אלא כלי שזורח בה אור השי"ת לאחר שצמצם אורו והגבילו, והשי"ת עצמו הוא למעלה מכל תפיסא ורעיון אור אין סוף ב"ה, לכן מאס בכל גלולי בית אביו ונתפשט מכל לבושי הבריאה ונתדבק באור השי"ת עצמו, אור א"ס ב"ה אשר אינו מצומצם ואינו מוגבל בשום לבוש, לית מחשבה תפיסא ביה. והנחיל אברהם אבינו ידיעה והשגה זאת בזרעו אחריו, וזהו המעלה המיוחדת של כלל ישראל שהם מפשיטים עצמם מגשמיות העולם, ודבקים באור השי"ת עצמו כביכול, ועובדים "לאתר דלא אתידע" אל המקום ב"ה שאינו מושג, לעצם אור אלוקותו שאינו מצומצם ואינו מוגבל, ואשר למעלה מלבושי הנבראים והשגתם.

ולזה עם בני ישראל מלומדים בניסים היות ועבודת עם ישראל הוא באתר דלא אתידע, ומשיגים עצם אור ה' כביכול, למעלה מכל ההגבלות, ולמעלה מכל הסברות ומיני שכליות, לכן זוכים הם להמשיך ישועות שהם למעלה מדרך הטבע.

ב

עם של אור אין סוף

והיות ובני ישראל זרע אברהם מוכנים לעבודה זו להתדבק באור השי"ת עצמו אור הבלתי בעל גבול, לכן מצוי אצל כל כח אצל ישראל הרבה מיני בלבולים מה שאינו מצוי כל כך אצל אומות העולם. וכמו שמצינו בפסוקים שלגבי הגויים כתיב "יפת אלוקים ליפת" - שאומות העולם נקראים יפת, המורה על יופי, כיון שלכל גוי ולכל אומה יש את המידה שלו, וכל אומה יכולה להתגאות על השלימות שהביאה לעולם, אבל על כלל ישראל נאמר "וישכון באהלי שם", אין להם שום יופי חיצוני, כי הם מוכנים לדביקות השי"ת שלמעלה מכל מדה ומכל גוון, לית מחשבה תפיסא ביה.

ומזה הטעם יש ליהודים יותר ירידות נפילות וחוסר בהירות מאשר לשאר האומות, כי האומות יש להם סדר וגבול ומידה שאפשר להשיגם וכלשון חז"ל "מה אופיה של אומה זו", ותפיסתם והשגתם מוגבל אל הסדר המיוחד להם, וכל חיותם הוא מהשר המיוחד להם, ולא יותר, ועד שם תפיסת שכלם והשגתם ולא יותר מזה. ולכן מדרגתם ומדתם ברורה ללא ירידה ואף לא שום עליה. אבל אצל עם ישראל אינו כן, כי הם מוכנים לדביקות השי"ת עצמו אור א"ס ב"ה, אשר הדביקות בזה אי אפשר אלא ע"י אי בהירות, עליות וירידות ועמידה בנסיונות והתחזקות באמונה, מצאיות היהודי וחיותו בא מצעם אורו ב"ה הקב"ה בעצמו הבלתי מושג, ולכן אף מידתם אינו מושגת, והכל מהטעם הנ"ל כי עבודתם גבוהה מאוד בהשגת ודביקות השי"ת, ועל כן אין להם שום שייכות לגבולות העולם.

מצוי הרבה שהאדם מרגיש עצמו בספקות ומבוכות בעבודת השי"ת, וחושב הלוואי היה לי מי שירוני מה לעשות, ואיה היא הדרך אשר בה ישכון אור, ואף שהולך להתייעץ עם גדולים ממנו, אמנם פעמים רבות נשארת העבודה שלו, ועדיין מרגיש בעצמו ספיקות וחשיכות.

אמנם צריך לדעת שזהו חלק מעבודת השי"ת, ודוקא בתוך חוסר בהירות זה מתקיים רצון השי"ת, ע"י שהוא עמל למצוא את הדרך הנכונה. וזהו העבודה שהעמיד אברהם אבינו ונתן את הכוח לדורות, כי זהו מהיסודות של כלל ישראל וכמו שיבואר בעז"ה.

א

השגת הבלתי מושג

ופנימיות הדברים יבואר ע"פ מה דאייתא בזוה"ק שעם ישראל עובדים את הקב"ה "לאתר דלא אתידע", והדברים עמוקים וטמירים, אמנם הפירוש הפשוט בזה, יבואר בהקדים תמיהה גדולה אשר תמהו רבים במה שבודרות הראשונים עבדו האנשים לעבודה זרה, שהוא תמיהה גדולה וכי היו שוטים גדולים כל כך שחשבו בעצמם שעץ ואבן זה אלוקות?

וביארנו הקדמונים דוודאי לא היה כוונתם לעבוד את עצם העץ ואת עצם האבן, ואף לא את עצם גוף השמש וגוף הירח, ובוודאי היה כוונתם לכה העליון הרוחני השורה ומאיר בתוכם, אלא שזה היה טעותם.

כי הן אמת שכל הבריאה מלאה בחיות רוחני, והוא החיות האלוקי השורה ומאיר בכל מקום, וגם הדומם והצומח יש בתוכם ניצוץ אלוקי המחיה אותם. אמנם החיות האלוקי שבתוך הבריאה הוא מצומצם, שהשי"ת צמצמו והעלילו והלבישו בלבושים ע"ג לבושים, ולכן אינו מתגלה בעצמיותו אלא באופן מוגבל, ואינו מתגלה בכל מקום ובכל נבוא רק באופן ובסדר שהשי"ת הטביע בנבוא זה אשר בו מאיר כח אלוקי הלוה.

ומטעם זה יש לכל נבוא ונבוא צורתו וכוחו המסוים לו ואינו יכול להשתנות מצורתו שטבע בו הבורא, לעץ יש צורה מסוימת וכוח מסוים, ולמים יש צורה מסוימת וכוח מסוים, ואף שהכח שבשניהם הוא החיות האלוקי שמחיה אותם, אמנם היות והכח הלוה הוא כח מצומצם ומוגבל, לכן באו ונתגלו כל אחד מהם בצורתו וכוחו המסוים לו, ואינם יכולים להשתנות מצורתם שטבע בהם השי"ת, וכן הוא בכל שאר הדברים אשר על פני האדמה שכל אחד מהברואים יש בו חיות אלוקית אבל הוא מצומצם ומוגבל לאופן המיוחד שכן הוא צריך להיות.

וזה היה טעותם של הדורות הראשונים במה שדימו שהרוחניות המצומצם בעץ ובאבן בשמש ובירח הוא עצם האלוקות, ולכן עבדו והשתחוו להם, וזהו עבודה זרה גמורה, כי דימו שהאלוקות עצמו הוא מוגבל ח"ו, ולא ידעו ולא העלו על דעתם שהשי"ת הוא אין סוף ב"ה ואורו ית' הוא בלתי מוגבל, וכל היצורים והנבראים אינם רק כלים לאור השי"ת המחיים ומגדילים, והוא טבע בהם את הכח המוגבל שבהם, וברצונו הרי הוא מהפך טבעם ומשים חשיכה לאורה ואורה לחשיכה ועושה בכל הבריאה כרצונו, כי השי"ת עצמו אינו מוגבל ולית מחשבה תפיסא ביה כלל, וכל הבריאה המוגבלת אינה אלא כלים מכלים שונים שהאיר לתוכם הקב"ה את אורו.

והדורות הראשונים לא זכו להשיג אורו של הקב"ה עצמו, וכל מה שראו והשיגו היה רק הכוח האלוקי המצומצם המלושב בתוך הבריאה, ולכן טעו בדעתם שהבריאה

דשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

'כל הגדול מחכידו' - מי שמתגדל בלבו יותר מחכידו, יצרו גדול הימנו' - הרי מתגדל בכך יצרו עליו.

הרה"ק ה'יושר דברי אמת' ז"ע

